

РЕШЕНИЕ

№ 39240

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9063** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано по касационна жалба от 23.07.2025г., подадена от А. С. А., с адрес в [населено място], чрез процесуален представител, срещу Решение № 2340/26.06.2025г. на СРС, 94-ти състав, постановено по анд №20251110204749/2025г. по описа на СРС, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление /НП/ № VI - 134/02.03.2025 г., издадено от заместник - началник на 01 РУ - СДВР, с което на основание чл. 25 ал. 1 ЗООРПСМ на А. С. А. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 21 т. 7 ЗООРПСМ.

С жалбата се твърди, че решението на съда е неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Оспорва се тълкуването на глагола „нося“, счита, че е налице превратно тълкуване, несъобразено със смисъла на закона, посочва, че в случая става въпрос за шапка, а не за маска. В съдебно заседание излага твърдения, че по адм. дело №444/2025г. по описа на Административен съд-Плевен е отменена ПАМ „забрана за посещения на спортни мероприятия за срок от една година“, като е отменена и заповедта за задържане до 24 часа на жалбоподателя. По същество иска отмяна на решението на СРС, като претендира разносните по делото, за което представя списък на разносните.

Ответникът по касационната жалба – заместник - началник на 01 РУ - СДВР, чрез процесуалния

си представител, в представените писмени бележки и в съдебно заседание оспорва касационната жалба, като счита, че същата е неоснователна. Твърди, че трите производства-по налагане на ПАМ„забрана за посещения на спортни мероприятия за срок от една година“, НП и заповедта за задържане са три самостоятелни производства и решенията по другите две не обвързват настоящия съдебен състав относно издаденото наказателно постановление. Моли оспорваното решение на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършената служебна проверка за редовност и допустимост на касационната жалба, с които е сезиран, съдът намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в НПК и по реда на глава дванадесета от АПК. Разпоредбата на чл. 218 от АПК свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, както и събраните в хода на съдебното следствие.

Пред настоящата инстанция не са представени доказателства, свързани с касационните основания.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е приел, че на 02.03.2025 г. на националния стадион "В. Л." в [населено място] [улица] се провеждала футболна среща между отборите на ПФК „ЦСКА – С.“ и ПФК „Л. – С.“ с начален час 14.00 часа. Около 13:30 часа жалбоподателят А. С. А., неговата приятелка, както и свидетелят Ц. А. – брат на жалбоподателя, отишли в района на стадиона, за да присъстват на спортното мероприятие. В джоба на якето си жалбоподателят носел 1 брой черна текстилна скиорска маска с качулка за главата, удължение за покриване на врата и с прорези за носа и устата, която била негова собственост. Около 13:45 часа при преминаване през КПП – 5 на сектор „В“ на влизане в спортното съоръжение свидетелят К. П., на длъжност старши полицаи в сектор „Охранителна полиция“ при ОЗ РУ – СДВР, ангажиран с охраната на обществения ред при провеждане на спортното мероприятие, извършил проверка на жалбоподателя и установил маската в джоба на якето му. Жалбоподателят заявил на свидетеля П., че маската е негова. Свидателят П. предложил на жалбоподателя да остави маската и да присъства на спортното мероприятие, но А. А. отказал. С протокол за доброволно предаване от 02.03.2025 г. А. А. предал на М. И. – инспектор при ОЗ РУ – СДВР установената в него маска за лице. Жалбоподателят А. бил задържан със заповед за задържане на лице рег. №

2253-346/02.03.2025 г., издадена от свидетеля К. П., и бил транспортиран до сградата на 05 РУ – СДВР, а впоследствие – до сградата на 01 РУ – СДВР. На същата дата – 02.03.2025 г. М. Н., на длъжност полицейски инспектор V степен в група „Териториална полиция“ – С. на сектор „Охранителна полиция“ към 01 РУ – СДВР, съставил АУАН № VI - 134/02.03.2025 г., с който повдигнал против жалбоподателя А. А. административнонаказателно обвинение затова, че на 02.03.2025 г. около 13:45 часа преди провеждане на футболна среща между отборите на ПФК „ЦСКА – С.“ и ПФК „Л. – С.“ с начален час 14:00 часа на Национален стадион „В. Л.“, находящ се на [улица], на КПП -5 на сектор „В“ е извършил противообществена проява (спортно хулиганство), изразяваща се в носенето в себе си на черна маска – административно нарушение по чл. 21 т. 7 ЗООРПСМ. Актът бил съставен в присъствието на двама свидетели и на жалбоподателя, като бил предявен на последния за запознаване и му бил връчен препис. При предявяване на АУАН жалбоподателят не направил възражения. На същата дата – 02.03.2025 г. Г. В. Г. –заместник - началник на 01 РУ – СДВР, издал обжалваното Наказателно постановление № VI - 134/02.03.2025 г., с което на основание чл. 25 ал. 1 ЗООРПСМ наложил на А. С. А. административно наказание "глоба" в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 21 т. 7 ЗООРПСМ. Отново на 02.03.2025 г. Г. В. Г. –заместник - началник на 01 РУ – СДВР издал и Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 25-VI-134-0182/02.03.2025 г., с която на основание чл. 30 ал. 1 т. 1 ЗООРПСМ наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 41 т. 1 ЗООРПСМ „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина“ за срок от една година.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град XVII-ти касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но неправилно.

С решение № 2340/26.06.2025г. на СРС, 94-ти състав, постановено по анд №20251110204749/2025г. по описа на СРС е потвърдено изцяло наказателно постановление /НП/ № VI - 134/02.03.2025 г., издадено от заместник - началник на 01 РУ - СДВР, с което на основание чл. 25 ал. 1 ЗООРПСМ на А. С. А. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 21 т. 7 ЗООРПСМ.

За да стигне до този извод, въззивният съд правилно е приел, че съставеният АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред и при спазване на сроковете по чл. 26 ал. 2 и чл. 30 ал. 1 т. 1 ЗООРПСМ. Правилен е извода на съда, че в АУАН и в НП, при пълна идентичност, са описани всички елементи от състава на твърдяното нарушение, обстоятелствата по извършването му, в това число и време и място, като е посочена и нарушената материалноправна разпоредба, като е налице редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя. В мотивите на оспорваното на СРС решение съдът е изложил мотиви за нарушение на чл. 21 т. 7 ЗООРПСМ, като е анализирал възприетите от съда факти с оглед съставомерността именно на това нарушение.

Настоящата съдебна инстанция счита за неправилни изводите на районния съд за правилно приложение на материалния закон. Изводите на районния съд са съобразени с практиката на АССГ, но в настоящия случай съдът съобрази следното: Разпоредбата на чл.21 т.7 ЗООРПСМ предвижда, че противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното

мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се в- т.7 носенето на маски и действия за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднява разпознаването.

Не се спори по делото, че нарушението в случая е извършено в хипотезата на чл.21 ЗООРПСМ и съставлява проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортната зона преди спортното мероприятие, като съдът е изложил ясни и подробни мотиви в тази насока. Правилни са изводите на съда, че в случая става въпрос за маска, приобщена като веществено доказателство по делото, а не за шапка и в този смисъл възраженията на касационния жалбоподател в тази насока са неоснователни. В случая става въпрос именно за маска, тъй като с нея се закрива главата, врата и лицето с процепи за устата и очите, а не за шапка, която да покрива горната част на главата, но не и лицето. В случая е без значение чия е собствеността и и за какво е била използвана маската до момента преди спортната зона.

Спорът в случая е относно смисъла и значението на „носенето на маска“, като районният съд е възприел практиката, че следва да тълкува като „въвеждаща забрана не само за носене на маска, разбрано като поставянето ѝ на лицето, но и притежанието ѝ от лице, намиращо се в границите на спортната зона и спортния обект“. Настоящият съдебен състав счита, че така изведеното тълкуване е разширително. Безспорно е, че едно от тълкуванията на смисъла на „носене на маска“ следва да се разбира като поставяне на лицето и настоящата съдебна инстанция счита, че именно в този смисъл е използваният израз на разпоредбата на чл.21 т.7 ЗООРПСМ, а не като притежанието ѝ или държането и от лице, намиращо се в границите на спортната зона и спортния обект. Този извод следва, от една страна, от логическото тълкуване на цитираната разпоредба на т.7, която изисква носенето на маската да служи за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднява разпознаването. В този смисъл законодателят е въздигнал като нарушението не държането или притежанието на маска само по себе си, а само това носене, което би закрило лицето или части от него или би затруднило разпознаването. В този смисъл разпоредбата на чл.21 т.7 ЗООРПСМ предвижда носене на маски и действия за напълно прикриване на лицето, което затруднява разпознаването. От друга страна, разпоредбата на чл.21 ЗООРПСМ съдържа и друга хипотеза на друго нарушение, а именно по т.9, която норма предвижда носенето на оръжие и предмети, които могат да се използват като оръжие; боеприпаси; спрейове със защитен газ, с разяждащи или с оцветяващи вещества; сигнални ракети, взривни устройства, пиротехнически изделия и други общоопасни средства, отделни техни съставки; наркотични и други упойващи вещества, както и други вещества и предмети, които могат да бъдат опасни за живота и здравето на околните. С оглед вида на изброените в т.9 предмети следва извода, че за тях законодателят е предвидил, че става въпрос за притежанието им, държането им като фактическо действие при спортно мероприятие. Не на последно място следва да бъде споделен извода на касационния жалбоподател, че ако се възприеме, че нарушението по т.7 е самото държане, притежанието на маска, то в случая е налице приготвяне за извършване на нарушение, което трябва изрично да бъде предвидено от законодателя като самостоятелно нарушение, за да бъде санкционирано, какъвто не е настоящия случай.

Относно твърденията на касационния жалбоподател, че с решение по административно дело №444/2025г. на Административен съд-Плевен е отменена ПАМ „забрана за посещение на спортни мероприятия за срок от една година“, следва да бъде посочено, че видно от мотивите на цитираното решение, съдът е отменил наложената ПАМ с оглед неправилната правна квалификация, като е поставил под въпрос доказването на целта на носене на маската-дали е

била за покриване на лицето и затрудняване на разпознаването. В случая прави впечатление, че при едни и същи факти-„носене в себе си на черна маска“ заместник - началникът на 01 РУ – СДВР е посочил две различни правни квалификации –по чл.21 т.7 в НП и чл.21 т.9 за налагане на ПАМ.

По тези съображения оспорваното решение следва да бъде отменено, като вместо него се постанови друго по същество на спора, с което наказателното постановление да бъде отменено, като издаден в противоречие с материалния закон.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на касационния жалбоподател искане за присъждане на разноски, съдът приема, че на касационния жалбоподател се дължат разноски в размер от 1300 лв. /хиляда триста лева/, съгласно представения списък за разноските и договор за правна помощи и съдействие и анекс към него, както и разписка-декларация за получените суми, както следва: 750лв. адвокатско възнаграждение за производството пред СРС и 550.00лв. адвокатско възнаграждение за касационната инстанция. В случая искането за присъждане на разноски в размер на 10.00лв. такса за производството пред СРС не следва да бъде уважено, тъй като съгласно чл.30а ал.2 ЗООРПСМ „Наказателното постановление по чл. 30, ал. 1, т. 1 подлежи на обжалване в тридневен срок от връчването му пред съответния районен съд по реда на Закона за административните нарушения и наказания“, в което производство по ЗАНН не се дължат такси.

По изложените съображения и на основание чл.222 вр. чл. 221, ал. 2, АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 2340/26.06.2025г. на СРС, 94-ти състав, постановено по анд №20251110204749/2025г. по описа на СРС, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление /НП/ № VI - 134/02.03.2025 г., издадено от заместник - началник на 01 РУ - СДВР, с което на основание чл. 25 ал. 1 ЗООРПСМ на А. С. А. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 21 т. 7 ЗООРПСМ.

ОТМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № VI - 134/02.03.2025 г., издадено от заместник - началник на 01 РУ - СДВР, с което на основание чл. 25 ал. 1 ЗООРПСМ на А. С. А. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 21 т. 7 ЗООРПСМ.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. С. А. ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 1300 лв. /хиляда триста лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: